

เทศน์อบรมพระวาสน ฌ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ระงับบาปคิด

ก่อนจ้งหัน

พระให้พากันเร่งภาวนานะ ในพรรษาเป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุดแล้ว นอกพรรษางานยุ่งนั้นยุ่งนี้มาตลอด แทรกความเพียร ทำลายความเพียรไป แต่ในพรรษานี้จะเป็นโอกาสอันดีมากยิ่งขึ้นกว่ากาลใดๆ นะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ตูจิตอย่าไปดูที่อื่น รักษาศานนารักษาที่จิต ทำลายศานนาก็ทำลายที่จิตนั่นแหละ กิเลสมันทำลายอยู่ในใจ ธรรมะชักฟอกออกไป แต่ธรรมะก็อยู่ในใจเหมือนกัน ให้ได้เห็นชิมรสผลนิพพาน พระพุทธเจ้าโกหกโลกจริงหรือ กิเลสมันโกหกโลกมากี่กัปกี่กัลป์ ตายกองกันอยู่นี้ทำไมไม่เห็นโทษเห็นภัยของมัน ธรรมะเป็นเครื่องจุดลากออกจากกองทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้ ทำไมจึงไม่เห็นเป็นของสำคัญ

เอา ฟันขึ้นมาดูซินะ พระพุทธเจ้าโกหกโลกจริง ๆ หรือ กิเลสอยู่ในใจ ตัวเป็นภัยอยู่ในใจ ธรรมะเครื่องปราบกิเลสอยู่ในใจ เอา คันขึ้นมาอยู่ที่ใจของตัวเอง มีสติเป็นสำคัญ พื้นฐานแห่งความเพียรฆ่ากิเลสทั้งหลาย สติเป็นสำคัญมากนะ ความเพียรใดก็ตามถ้าขาดสติไม่จัดว่าเป็นความเพียร ถ้ามีสติอยู่แล้วเรียกว่าความเพียร เคลื่อนไหวไปตามที่ไหนสติอยู่กับตัว เรียกว่า สติสัมปชัญญะ กระจายออกจากจุด เช่นจุดคือจิต บริกรรมภาวนา ออกไปรู้รอบตัวเรียกว่าสัมปชัญญะ ให้มีสติ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นธรรมของพระพุทธเจ้า ประกาศธรรมสอนโลกมาด้วยความเลิศจเลส แล้วทำไมจึงให้กิเลสซึ่งเป็นกองมูตรกองคูเคยียบย่ำทำลายธรรมทั้งหลายเสีย เห็นเป็นตุ๊กตาอันหนึ่งไปนะธรรม กิเลสเป็นทองทั้งแท่งเหยียบหัวคนเวลานี้ หัวพระหัวเณรเรานี้แหละ ดูให้ดีนะ

พระพุทธเจ้าสอนผิดไปไหม คำสอนใดในโลกนี้จะเหมือนคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่มีผิดมีพลาดไปเลยแหละ ตรงแนว ๆ เราจะได้เห็นภาคปฏิบัติที่สำคัญมากนะ ดังที่พูดให้ฟังเสมอ เรียนปริยัติเราก็เรียน เทศน์กีนกัวยหอมกัวยไช้เขามาไม่ทราบก็ถาดก็ขาม เทศน์มาอย่างนั้นแหละ เจริญพรมาเรื่อย แต่ธรรมะแท้จริงคืออะไรไม่รู้ เวลาออกมาภาคปฏิบัตินี้มันขึ้นที่ภายในใจ ขึ้นภายในใจมีแต่ความจริง ๆ ทีนี้เวลาเราจะไปพูดอ้อมค้อมอย่างนี้ไม่ได้นะ ความจริงเป็นยังงั้ยังงั้ขึ้นมา ต้องพูดตามนั้นแสดงตามนั้นเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นโฆหารเราจึงเคยพูดให้ฟังเสมอว่า แต่ก่อนเราเทศน์สอนประชาชน ทั้งหลายก็เหมือนพระทั่ว ๆ ไปที่สอนกัน เป็นธรรมดา ๆ เพราะเป็นแบบลูปคล่าไม่มีความจริงในตัว อาศัยตำรับตำราม่าอ่าน อ่านไปเรื่อย ๆ ถ้ามีผู้มาทัก ทำไม่ถึงเทศน์อย่างนั้นล่ะ ก็ตำราว่าอย่างนั้น นั่นหาทางออกนะ ที่นี้เวลาเข้าภาคปฏิบัตินี้รู้ขึ้นมาจริง ๆ แล้วเราจะพูดแยกจากความรู้ไม่ได้นะ ต้องพูดตามความรู้

ความรู้มีแต่ความจริงล้วน ๆ ที่นี้เวลาเราเทศน์หรือสั่งสอนใครก็ตาม เราจะพูดแบบแต่ก่อนที่จดจำคำนั้นคำนี้มาพูดอย่างนี้ไม่ได้ เอาความจริงออกมาพูดตรงเป้ง ๆ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก สำนวนนั้นเลยเปลี่ยนมา จากปริยัติที่เราเรียนมาแล้วมาเป็นภาคปฏิบัติ ผลเกิดขึ้นจากการปฏิบัตินี้เป็นสมบัติของเราแท้ เป็นที่แน่ใจ ๆ ออกคำไหนถูกต้อง ๆ เลยกลายเป็นชวานผ่าซากไป นั่นเห็นไหมล่ะ นั่นละสำนวนของธรรมเป็นชวานผ่าซาก ตรงไปตรงมา ก็เลสมันอ้อมค้อม นิ่มนวลอ่อนหวานไพเราะเพราะพริ้ง เสี้ยแซงเสี้ยซา มีแต่กิเลสทั้งนั้นละ

ธรรมะนี้ไม่เสี้ยใคร ตรงไปตรงมา นี้ก็ได้เอามาพูดให้ฟังแล้ว เกิดขึ้นมาที่ใจ สำนวนเหล่านี้เราก็ไม่เคยพูดแต่ก่อน เวลามันเปลี่ยนขึ้นมา มาเป็นขึ้นภายในจิตนี้พูดให้เพี้ยนไปไม่ได้นะ เป็นยังไงต้องพูดอย่างนั้น ๆ ที่นี้ก็เลยตรงไปตรงมา ความชินชาของกิเลสที่มันชอบความนิ่มนวลอ่อนหวานมันก็ว่าชวานผ่าซาก ๆ ไปอย่างนั้นเสี้ย คือผ่าหัวมันนั่นแหละ มันไม่ยอมให้ผ่า นี่ละให้จำเอานะ เราพูดนี้เอาตัวของเรายืนยัน ๆ เพราะมันแน่ออยู่ในหัวใจนี้แล้ว สอนโลกเราไม่เคยผิดพลาดในหัวใจของเรา แม่นยำ ๆ น้อมรับพระพุทธเจ้าที่ว่า สุวากุขาโต ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ทุกอย่าง ไม่มีผิดมีเพี้ยน

หลีกไปไม่ได้นะ ธรรมเป็นยังไงต้องพูดอย่างนั้นออกมา แสดงอย่างนั้นออกมา ถ้ากิเลสนี้ร้อยพันพันคม เอาแนกกับมันไม่ได้นะ หลอกโลกตมตุนโลกนี้เก่งมาก คือกิเลสธรรมท่านไม่ตมตุนใคร ตรงไปตรงมา แล้วธรรมนี้เลยกลายเป็นข้าศึกของกิเลสเสี้ย หาว่าธรรมนี้เป็นชวานผ่าซาก นั่นเห็นไหมล่ะกิเลส มันเข้าแ่งนั้นละนะ เอาฟาดมัน กิเลสอยู่ตรงไหนอย่าไปหลีกมัน มันอยู่ในหัวใจเหมือนภูเขาทั้งลูก ฟาดให้มันพังทลายลง กิเลสอยู่ในภูเขาทั้งลูกพังทลายลงแล้วสว่างจ้าขึ้นมาเลย นี่คือธรรม ผลจากการต่อสู้กับกิเลส ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ ๆ นะ

ธรรมพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา เช่นเดียวกับกิเลส สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน แล้วแต่ใครจะนำสิ่งใดเข้ามาปฏิบัติ ปฏิบัติทางด้านกิเลสก็เป็นไฟไป ถ้าปฏิบัติทางด้านธรรมะก็เป็นน้ำดับไฟ ๆ ไป ให้พากันจริงจังทุกคน อย่ามาหละ ๆ แหละ ๆ ให้เห็น เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ให้รถยนต์มูลนิธิคันหนึ่งจนลืมนไปแล้ว นี่เขามารับรถถึงรู้ คือส่งรถจนกระทั่งรถมาแล้ว เขามารับรถถึงระลึกได้ว่าให้เขา ให้มูลนิธิอุดรสว่างเมธาธรรม ระยะเวลาทางโรงพยาบาลไม่ทราบโรงไหนบ้างที่ขอรถ เราให้รถ ให้อยู่เรื่อยโรงพยาบาล เราจำไม่ได้แหละ อย่างนี้ก็เหมือนกันฟังระลึกรู้เดี๋ยวนี้เอง ให้เขาแล้ว ส่งรถจนกระทั่งรถตกมาถึงลืมนไปแล้ว

เวลานี้กำลังเกี่ยวกับเรื่องตา ก็ให้ผู้ว่าช่วยพรเราที่ติดต่อกับทางหมอ คือเราจะเอาลงจุดรักษาตา เป็นจุด ๆ เพราะตาสาคัญมาก เพราะเหตุนี้เราจึงให้เลยทางเวียงจันทน์ เขาขอให้ตามนั้น ๆ รวมแล้ว ๘ ล้านกว่า จากนั้นก็จะไปลงจุดไหนอีกทางภาคอีสานก่อนอีกสักแห่งหนึ่ง แล้วก็ไปภาคอื่น ๆ ที่จำเป็นเหมือนกัน คือขยายออกไป ตานี้สำคัญมาก เราเคยยกข้อเปรียบเทียบ มันซับซ้อนนะ เรายกขึ้นแล้วยังมีเรื่องซับซ้อน ถ้าว่าตาไม่สำคัญ เอา ๆ วางั้นนะ เอากันให้เห็นตัวอย่างเดี๋ยวนี้ละ ถ้าว่าตาไม่สำคัญ ก็ให้คนพวกนี้ตาบอดทั้งหมดในศาลาเรานี่ แล้วเอาไม้มาให้เรา ยกภาพพจน์ขึ้นขึ้นนะ คือว่าตาไม่สำคัญก็คอยดูกัน สำคัญหรือไม่สำคัญจะเห็นกันเดี๋ยวนี้ ตาบอดพริบนี้เราไล่ตี เอา หนีกลับบ้าน ชนนั้นชนนี้ล้มลุกคลุกคลาน ชี้แตกเยี่ยวรด สำคัญหรือไม่สำคัญตา นั้นเห็นไหมล่ะ เอาอย่างนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็ยอมรับชื้อใหม่ ตาบอดเสียอย่างเดียวเอาลองดูซินะ มีความหมายอะไร

คนนั้นคนนี้ชนกันด้วย ต้นสงตันเสาชนตะคนตาบอดชื้อใหม่ ไม่เจ็บยังงเอาไม้ไล่ตี มันหนีตายมันก็เลยชน ไปไม่ทันก็ชี้แตกเยี่ยวรด นี่เห็นไหมคนตาบอด เรายกเหตุผลมา ใครค่านลองค่านดูซิ ถ้าค่านเดี๋ยวนี้เราจะเอาเดี๋ยวนี้ นั่นคนตาบอดเป็นอย่างนั้นอะไรก็ตามตาสาคัญมาก ในอวัยวะของเราตาสาคัญมาก คือตายังดีอยู่ หูหนวกหรือแข็งขาอวัยวะจะไม่สมบูรณ์ เสือกคลานไปก็ตาม ตาดียังมีความหมายนะ พอตาบอดเสียอย่างเดียวอะไรสมบูรณ์ก็เถอะ หมดความหมายเลย เป็นเศรษฐกิจก็หมดความหมายลงทันที ตาบอด เพราะฉะนั้นเราจึงได้สนใจกับทางตา

นี่ก็กะว่าจะพิจารณาทางด้านภาคอีสาน ภาคอีสานเหนือกับทางนี้ก็ได้แล้วโรงพยาบาลศูนย์ แล้วก็ไปทางนี้ จากนั้นก็จะแยกไปภาคนั้นภาคนี้ จะขยายไปทุกภาค เราพยายามที่สุด คือมันขึ้นอยู่กับการเงินการทอง มันมาไม่ทัน เงินมาไม่ทัน เมื่อเงินมาไม่ทันความจนตรอกจนมุมมันตีเข้ามา ๆ เราไม่มีทางออกมันอาจจะชี้แตกเยี่ยวรดก็ได้ เข้าใจไหม หากทางออกไม่ได้ ถ้าได้เงินมาก็มีทางออก ทีนี้เงินมาไม่ทัน ความจนบีบเข้ามา ๆ สุดท้ายก็ชนต้นสงตันเสาชี้แตกเยี่ยวรด หากทางออกไม่ได้ เป็นอย่างนั้นละ เดียวนี้

กำลังเป็นอย่างนั้นนะเรา มันหมุนไม่ทัน เงินมาเท่าไร คือออกตลอด ๆ เลย เราก็พอใจที่ได้ช่วยโลก ช่วยด้วยความเมตตาแล้ว ๆ จึงไม่มีอะไรตกค้าง ที่เงินยังเหลืออยู่ในบัญชีนั้นมีบ้าง เราเตรียมไว้เวลาจำเป็นก็จะยกนี้ดูมใส่กันเลย เราเผื่อไว้ อย่างนั้น มีเผื่อไว้บ้างเหมือนกัน ไม่ใช่จะให้ไปหมดแล้วความจำเป็นมาที่หลังแก้กันได้ยังไง เราเผื่อไว้เพื่อจุดนั้น ๆ อันนี้ไม่ให้มาแตะ นอกจากความจำเป็นจริง ๆ มาแล้วออกรับกันเลย มี

เพราะฉะนั้นจึงให้เข้าใจเอาเลยว่า เวลาหลวงตาบวชตายไปแล้ว หากจะมีเงินอยู่ในบัญชีเท่านั้นล้านเท่านั้นล้าน ให้ฟังทราบอย่างนี้แหละ อย่างที่เขาโจมตีหลวงปู่ฝั้นเรา ตอนนั้นท่านมีเงินอยู่ล้านห้า เงินมีราคาตอนนั้นนะ ราคาสูงอยู่ เขาไปโจมตีอยู่ที่ลานโพธิ์สถานผืนนั้นแหละพวกข้าศึกศัตรูต่อศาสนา เขาไม่รู้ความจริง แต่เรารู้ความจริง เงินจำนวนล้านห้านี้ท่านสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ไปจุดนั้นทำแสน จุดนี้ทำแสน ๆ ท่านสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ทีนี้เวลาท่านตายลงไป พวกนี้เขาไม่รู้ซึ้งคำสั่ง แต่เรารู้หมด เขาโจมตีท่าน

จนสมเด็จพระวชิรวงศ์ ที่วัดนรนาถฯ วิ่งมาหาเรา ท่านก็เสียใจมากทีเดียว ว่าท่านอาจารย์ฝั้น เป็นพระองค์ขนาดนี้ยังมาถูกโจมตีได้ วิ่งมาท่านก็ไม่มองเห็นใคร มาหาเราเลยนะ ก็ไปเจอกันตรงหน้าวัด เรากำลังจะออกไปสู่ระตอบ่าย ท่านก็เข้ามา พอเห็นรถเราไป ไฟทางโน้นพาบ นี่เราต้องจอดเสียก่อนนะรถแปลก ๆ มานะนี้ เราก็เฉียดไปทางนั้น ทางนั้นก็เฉียดมาทางนี้ สมเด็จจออกมา เหนอ จะไปไหน ไปไหนก็ไปไม่ใช่คนตายเราว่า ก็สนิทกัน ปู่ปู่บออกมาเลยทันทีตามเรื่องราว

พบกันที่หน้าวัด ท่านยังไม่ได้เข้าวัด เรากำลังจะออก นี่เรื่องท่านอาจารย์ฝั้น เขาโจมตีอาจารย์ของเราอย่างนั้น ๆ เออเออละ กระผมเข้าใจหมดเรื่องเหล่านี้ เราก็กราบเรียนเรื่องราวทั้งหมดในเงินจำนวนล้านห้าให้ท่านเป็นที่เข้าใจแล้ว เอ้อ อย่างนี้หายสงสัย มันต้องอย่างนี้ซิ โจมตีสู้มสู้มห้า ไปนี้จะออกแก่ข้าว รถเราก็ออก รถท่านก็ตามหลังเราไป ท่านเลยไม่เข้าวัด ออกเลย ท่านไปแก่ข้าว เรื่องเลยเงียบไป ไม่เงียบยังงั้นความจริง เราเอาความจริงออกนี้ พวกนั้นไม่รู้ความจริง คอยแต่จะโจมตีอย่างเดียวให้เสียหาย ไม่ทราบว่ามีใครเสียหาย ก็ตัวปากมันนั้นเสียหายจะเป็นใครไป อย่างนี้เป็นต้นนะ

เวลาเราตายแล้วเงินนี้แน่ใจว่าจะมีอยู่ในบัญชี เพราะเตรียมพร้อมไว้อย่างที่ว่านี้ที่จ่าย จ่ายไป ๆ ที่เตรียมพร้อมไว้เวลาที่มีความจำเป็นขึ้นมาก็เอาอันนี้ออกรับกัน เราคิดไว้หมดนะเรื่องเหล่านี้ เราไม่ได้คิดสู้มสู้มห้า เวลาเราตายแล้วจะว่า โห หลวงตาบวชมีเงินเท่านั้นล้านเท่านั้นล้าน เขาจะโจมตี ถ้าลูกศิษย์เราหมดปัญญาให้เขาชี้รดหัวมัน อาจารย์มันตายไปแล้วให้เขาชี้รดหัวมัน มันไม่มีปัญญา เราอธิบายให้ฟังแล้วใช้ไหมล่ะ

เงินจำนวนนี้เราเผื่อเวลาที่มีความจำเป็น หากว่าจำเป็นมากก็ตุมเลย ๆ ไม่ใช่ออกทำเดี่ยว
หมัดขวาไปแล้วหมัดซ้ายยังมี อย่างนั้นซิ ไม่ใช่ตอยแบบสองหมัดอย่างนี้มันดูได้ใหม่
ตอยหมัดหนึ่ง หมัดหนึ่งรอ นั้น อันนี้ก็เหมือนกันมีหมัดรับหมัดสวนซิ

อ้าว มันต้องยกภาพพจน์ขึ้นชิมันถึงขบขัน พุดเฉย ๆ มันได้เรื่องอะไร เราต้องมี
หมัดรับหมัดตอย อันนี้ฟาดไปสองหมัดมันดูได้ใจ ดูไม่ได้เข้าใจใหม่ เราจึงไม่เอาแบบ
นั้น เราต้องเอาแบบดูได้ มีหมัดรับหมัดตอย เราเผื่อไว้หมด เราคิดไว้เรียบร้อย ๆ ที่
ผ่านมาเราไม่เคยผิดพลาดนะ คิดอะไร ๆ ไว้เรียบร้อยตามนั้น ๆ เลย นี้เราก็คิดไว้เผื่อ
เวลาความจำเป็นหากมีมาปุบปับก็ต้องเอาอันนี้รับกันแก้กันไปอย่างนั้น ที่ว่าหมัดก็
หมัดในส่วนที่จ่ายไปเรื่อย ส่วนที่จำเป็นซึ่งเราจะจัดไว้รับความจำเป็นอีก เราก็ยอมรับ
ว่ามี เข้าใจใหม่ หากว่าจำเป็นมานี้ยกอันนี้ออกรับกันตุมเลย นั้น

พุดถึงเรื่องการภาวนาทังพระทั้งประชาชน เฉพาะอย่างยิ่งพระเราสำคัญมาก ที่
เราพุดเสมอเรื่องสติ ๆ สำคัญมากทีเดียว ตั้งแต่พื้นถึงวิมุตติเลยสติ เราจะเห็นภาค
ปฏิบัติ สตินี้ติดแน่น ๆ ตลอดไม่ว่าจะออกทางด้านปัญญาด้านใด สติเวลาถึงกันแล้วสติ
กับปัญญาจะไปด้วยกัน เมื่อถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัตินะ คือสติปัญญาอัตโนมัติแล้วสติ
กับปัญญาจะไปด้วยกัน ๆ เวลายังแยกกันอยู่เราต้องได้บังคับให้มากนะสติ อะไรที่จะ
ทำให้สติมักผลอ ๆ ไผล ๆ อยู่เรื่อย ๆ คืออะไร นี้เราก็คิดพิสูจนดูแล้ว จะไม่ผิดกัน

ธาตุขันธ์ของใครของเราก็มีจิตใจครองเหมือนกัน กิเลสอยู่ในนั้นด้วยกัน ธรรม
อยู่ในนั้นด้วยกัน เวลาเราอดอาหารเป็นยังงิ สติจะดีขึ้น ๆ สำคัญตรงนี้นะ เราผ่อน
อาหาร อาหารเบาลง คือธาตุขันธ์ได้รับการบำรุงมันจะหนักแน่นขึ้นมา แล้วจะเสริม
กิเลสไปด้วยกัน ที่นี้พอผ่อนอันนี้ลงไป สติจะค่อยดีขึ้น นี้ฝ่ายธรรม ผ่อนอาหาร ให้สติ
นี้ตั้งติดต่อกันไปโดยลำดับลำดับ และสืบไปได้

เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ผ่อนได้ออดอาหารเรื่อย ๆ เพื่อจะให้สติสืบต่อ ๆ นี้เมื่อยัง
ไม่ถึงขั้นที่มันติดกันไปเลย ถ้าถึงขั้นติดกันไปเลยแล้วไม่ต้องพุดอันนี้ เป็นสติปัญญา
อัตโนมัติไม่ต้องพุด ตั้งแต่ต้นนอนจนกระทั่งหลับเมื่อไรไม่มี นั้นเห็นไหมละ ถึง
ขั้นเป็นอันเดียวกัน สติปัญญาไปด้วยกัน ในระยะที่ยังขาดวรรคขาดตอนต้องจับมาปะ
ติดปะต่อ สติเป็นสำคัญมากนะ ส่วนมากอาหารนี่ละทำให้สติขาด ๆ

แล้วสตินี้ดีตลอดนะตั้งแต่พื้น ๆ ถึงที่สุดเลย ที่สุดก็คือมหาสติมหาปัญญา สตินี้
ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนว่า สติ สพุพุด ปตฺถิยา สติจำต้อง
ปรารภนาในที่ทั้งปวง ไม่ว่าอิริยาบถใดสติมีความจำเป็นมาก หนุนตลอด ๆ ที่นี้อะไรที่
จะทำให้สติสืบต่อกัน มีอะไรมาเป็นอุปสรรค เราต้องพิจารณา ส่วนมากก็การขบการฉัน

การอยู่การกิน ถ้ากินมากสติหลุด ๆ ลุ่ม ๆ นะ สติค่อยสืบทอดกันไปนี่พออาหารหนุนเข้าไป ๆ สติจะขาดวรรคขาดตอน รู้แล้ว พยายามหนุนกันเรื่อย ๆ อย่างนี้ละสติจึงสำคัญมาก อาหารนั้นละเป็นข้าศึกต่อสติ ถ้าเราฉันทมาก ๆ เข้าไปนี่สติจะขาด ๆ เมื่อเจ้าของเป็นผู้รักษาอยู่ อะไรขาด สิ่งที่มีคุณค่าขาดมันสมควรแล้วหรือ นั้นมันก็พลิกกันแก้กัน ๆ

การปฏิบัติธรรมต้องใช้ความพินิจพิจารณาสังเกตนะ ไม่อย่างนั้นไม่ได้ สักแต่จะทำไป ๆ ผลประโยชน์ไม่ค่อยมีและไม่มี ถ้าทำไปสังเกตไป ๆ จะได้รับผล ความเพียรก็จะเป็นขึ้นเป็นอัน ให้พากันพิจารณาอย่างนั้นซิ นี่ที่เอามาสอนนี้ได้พิจารณามาหมดแล้ว ปฏิบัติมาหมดแล้วนะ เจ้าของนั้นละทดสอบเจ้าของเองทุกอย่าง ๆ เมื่อเห็นว่าอะไรดีถึงจะลำบากบ้างก็ทนเอา เพื่อความดีนั้นจะได้หนุนขึ้นไป

สตินี้ตั้งแต่ต้นถึงที่สุด คือสติเบื้องต้นต้องได้ดูโถนะ ต้องบังคับต้องช่วยพยุงสติ ด้วยการอดนอนผ่อนอาหาร อะไรสติจะดีแล้วพยายามทางนั้น ๆ จนกว่าสติปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้วไม่มีปัญหา ฟุ้ง ๆ เลย มันเป็นขั้น ๆ นะการปฏิบัติธรรม ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วไม่มีคำว่าเผลอ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับเผลอเมื่อไรไม่มีเลย นี่เรียกว่าอัตโนมัติ เป็นเอง แล้วปัญญาเวลาออกก็ออกไปด้วยกัน ๆ แต่สำหรับสตินี้สำคัญมากทีเดียว จนกระทั่งถึงสติปัญญาอัตโนมัติ จากนั้นก็ละเอียดเข้าไปเป็นมหาสติมหาปัญญาอัตโนมัติ ละเอียดมาก นี่สังหารกิเลสคือสติปัญญาประเภทมหาสติมหาปัญญานี้ สังหารกิเลสวิชาขาดสะบั้นลงไป ด้วยอำนาจของมหาสติมหาปัญญา ที่หนุนกันมาตั้งแต่สติพื้น ๆ ล้มลุกคลุกคลานขึ้นไป จนเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ จากนั้นก็มหาสติมหาปัญญาไปทะลุเลย

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ นะขอให้พี่น้องทั้งหลายจับใจให้ดี ไม่มีคำสอนใดที่จะแม่นยำยิ่งกว่าคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้จำให้ดี นอกนั้นมีแต่สิ่งมาทำลาย ๆ ให้จับคำสอนพระพุทธเจ้าที่สอนที่ตรงไหน ตำนานที่ตรงไหน ให้จับให้ดี พระองค์ทรงพิจารณาเรียบร้อยแล้ว โลกวิทู รู้แจ้งทุกอย่างแล้ว สอนไม่ผิด เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทุกอย่าง เวลาเรานำมาปฏิบัติมันเห็นได้ชัดเจน ๆ นะ จิงว่าคำพูดนี้เป็นเอกนามก็ พระวาจาพระพุทธเจ้ารับสั่งอะไรแล้วไม่ผิด สอนลงไปแล้วเป็นสวากขาตธรรมทั้งนั้น ๆ พวกเราผิดพลาดคืออวดเก่งกว่าพระพุทธเจ้าแหละ ไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้า แล้วก็เหยียบหัวตัวเองจนชี้แตกยังไม่รู้ เอาให้มันถึงพริกถึงขิงซิ ว่าตัวเหยียบหัวพระพุทธเจ้า เหยียบตัวเองจนชี้แตกยังไม่เห็นรู้ สติพระพุทธเจ้าว่าสำคัญ เราไม่เห็นสำคัญก็เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วก็เหยียบหัวตัวเองชี้แตกออกอีกด้วย

เราผ่านเข้าศึกมาแล้วก็พูดได้ชัดเจน คือการที่พูดเหล่านี้พูดจากการผ่านเข้าศึกมาแล้วบนเวที ขึ้นเวทีแล้วจึงแตกกระจาย นี่ละธรรมชาติบนเวที ธรรมชาติปฏิบัติเป็นสมบัติของตนแท้ จะเกิดมามากน้อยเป็นของตน ๆ เป็นลำดับ ส่วนที่เราเรียนมาจดจำมาได้นั้นเป็นความจำ ยังไม่ใช่เป็นสมบัติของตัวเองนะ เพราะฉะนั้นจะเรียนมาน้อยเพียงไร ก็เลสจึงไม่ถลอกปอกเปิก ถ้าเป็นภาคปฏิบัตินี้รู้เข้าไปเท่าไร ก็เลสก็ค่อยหลุด ค่อยลอย ๆ ไป นี่เป็นสมบัติของตัวเองจากภาคปฏิบัติ ปรีชาปฏิบัติ ปฏิภาณ ปรีชาเอาแบบแปลนแผนผังจากตำรับตำราปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วเป็นผลขึ้นมาเป็นปฏิภาณ รู้แจ้งขึ้นมาโดยลำดับลำดับว่าผลของเราเป็นอย่างไร ๆ เรื่อยไป นั่น นี่ละธรรมชาติพระพุทธเจ้า

ได้ผ่านมามากแล้ว เพราะได้สมบุคลิกสมบัตินั้นมากทีเดียว การแก้กิเลสนี้เรียกว่าหนักมากที่สุดแล้วไม่ใช่แก้เฉย ๆ ต้องได้ใช้ความพิจารณาพิจารณาทบทวนย้อนหน้าย้อนหลัง เป็นที่พอใจแน่ใจแล้ว เอา ออก ออกเต็มเหนี่ยว ๆ ให้ทดสอบเสียก่อนพิจารณาด้วยเหตุผลแล้วออก ๆ ไม่ผิด ถ้าแบบทำสุมสุมสุมห่าใช้ไม่ได้นะ ให้พากันพิจารณาสติเป็นสำคัญมาก แล้วสิ่งที่เป็นข้อขัดต่อสติคือ ฟังให้ดี สิ่งที่เป็นข้อขัดต่อสตินั้นคืออะไร กินมากเข้าใจหรือยัง ได้ยินหรือยัง หรือจะให้เข้าอีกหรือ กินมากแล้วอะไรเข้าเข้าไปอีก นอนมาก ต่อนั้นไปอีก ขี้เกียจมาก เนะมันก็เข้าตรงนั้นไม่ไปไหน พอทางนี้ผ่อนลงทุกอย่างดีขึ้น ๆ นี้ได้ทำหมดแล้วทุกอย่าง ทดสอบทุกอย่าง

จึงที่ว่าคิดนั้นนะ ใครที่เป็นบ้าคิดอยู่ในนี้มีไหม นี่เราก็มาสอนนะ เรื่องบ้าคิดระดับบ้าคิดของตัวเอง เอาสติจับเข้าไป นี่ได้เอาแล้วทำแล้ว คือไม่อะไรละเอาคำบริกรรมกับสติติดกัน คือช่องนี้เป็นช่องสังขารคิดขึ้นมา คิดขึ้นมาออกจากอวิชชา อวิชชาเป็นคลังใหญ่ของกิเลส มันหนุนมันผลักดันให้เป็นสังขารขึ้นมา อวิชชาเป็นกิเลสสังขารก็เป็นกิเลสด้วยกันดันออกมา ๆ มันเปิดตั้งแต่ตื่นนอนตลอดจนกระทั่งหลับ เอาความหลับระดับหรือดับเครื่องความคิด ถ้าไม่มีหลับ..ตายมนุษย์เรา นี่อาศัยความหลับมันจะเป็นจะตายจริง ๆ ก็นอนหลับไปพักหนึ่ง บางรายหลับไม่ลงเลยก็มี จากนั้นเป็นบ้า เพราะความคิดนี้มันคิดมากเข้าใจเธอ นี่ละตัวสมุทัยออกทำงาน

ทีนี้เวลาเราภาวนานี้ เอาสติจับเข้าไป คำบริกรรมติด คำบริกรรมเป็นงานของธรรม ความคิดโดยลำพังเป็นงานของกิเลส ทีนี้เวลาเอาคำบริกรรมเช่นพุทโธเป็นต้นตามแต่จริตนิสัยชอบ สติจับปั๊บช่องนี้ช่องสังขารของสมุทัย กิเลสมันขึ้นช่องนี้ เอาคำบริกรรมกับสติปิดเลยไม่ให้ออก แล้วมันดันซิ มันอยากออกอยากคิดจนอกจะแตก ไม่ยอม เอา ตายก็ตายเลยให้ผลไม่มี เอากันขนาดนั้นนะ นี่ทำมาแล้วไม่ได้มาคุยเฉย ๆ จนขนาดอกจะแตกมันคับหัวอก มันดัน ๆ มันอยากคิดอยากปรุง

นี่ละความอยากคิดอยากปรุงนี่เป็นทางหากินของกิเลส พอมันออกได้แล้วมันก็กว้านเอาไฟมาเผาเราได้ คิดออกไปเท่าไรกว้านไฟขึ้นมา ความกังวลวุ่นวายความทุกข์ ความลำบากมาจากสังขารที่คิด สัญญาความหมายนั้นหมายนี่ละกว้านเข้ามาเผาเรา ที่นี้บังคับไม่ให้มันออกช่องนี้ เอาธรรมทำงานแทน เช่นพุทโธเป็นงานของธรรม สติเป็นงานของธรรมบังคับไว้ๆ เป็นตายไม่ยอมให้เปลวได้ ที่นี้มันก็อยู่นะ นั่นเห็นไหมล่ะ พอสองวันสามวันต่อไปนี่ค่อยเบาๆ ใจที่อยากปรุงขึ้นมาเบา เพราะสติธรรมกับคำบริกรรมนี้มันหนาแน่น ปิดไว้ไม่ให้สังขารตัวกิเลสออกหากิน ตีมันไว้บังคับมันไว้

แต่เราบกพร่อง-บกพร่องตรงนี้นะ คือเราตีกิเลสบังคับมันไว้ไม่ให้มันออก เข้าใจไหมล่ะ เราไม่ได้สับทราบเข้าไปลึกกว่านั้นว่า กิเลสมันขี้แตกหรือไม่เท่านั้น บังคับไม่ให้มันออกมันขี้แตกก็ได้กิเลส เข้าใจไหม เราไม่สนใจขี้กิเลสก็เหมือนขี้เรา นี่บังคับเบื้องต้น จากนั้นไปที่นี้สติธรรมกับคำบริกรรมนี้หนาแน่นขึ้นๆ ใจที่มันผลัดดันออกมาอ่อนลงๆ นี่จิตสงบ นั่น เพราะไม่มีกิเลสประเภทนี้รบกวนก็สงบลง ที่นี้ก็หนักเข้าๆ จิตสงบแนวๆ จนกระทั่งพุ่งเข้าถึงความสงบแนวภาวนาบริกรรมไม่ได้เลย จิตรวมได้ นั่นเห็นไหมล่ะ รวมได้ลงได้ นี่คำบริกรรมหมด นึกยังงี้ก็ไม่ออก พุทโธๆ ที่เคยนึกหมด นึกยังงี้ก็ไม่ออก

เอา ให้อยู่กับความรู้ ความรู้ที่ละเอียดพิถีพิถันไม่มีกิริยา พุทโธจึงแสดงออกไม่ได้หยุด สติจับไว้ตรงนั้น พออันนั้นคลี่คลายเหมือนเด็กตื่นนอนหรือคนตื่นนอน พอคลี่คลายออกมาเอาพุทโธอัดเข้าไป ให้ทำงานกับพุทโธตลอดๆ ต่อไปก็ค่อยเบิกกว้างๆ พอจิตตั้งรากตั้งฐานได้แล้วค่อยสง่าขึ้นภายในใจ ให้พากันจำเอาทุกคน นี่ละวิธีฝึกจิตฝึกภาวนา การสอนนี้เราด้วยความแม่นยำ ไม่สงสัยผ่านมาหมดแล้ว พุทโธจึงไม่ผิดพลาดบอกกันเลย แล้วก็ตั้งได้

ใครสติดีคนนั้นจะตั้งรากตั้งฐานได้นะ จิตไม่เคยสงบ-สงบได้ ที่ไม่สงบก็เพราะกิเลส สังขารความคิดความปรุงกวนมันตีมัน จึงหาความสงบไม่ได้ บังคับสังขารกิเลสนี้ ออก ด้วยความมีสติหรือคำบริกรรมปิดเอาไว้ สักเดี๋ยวสังขารนั้นก็อ่อนตัว ธรรมะนี้ก็ก้าวขึ้นได้ตั้งฐานได้ จำให้ตื้นนี่ นี่เราเคยทำมาหมดแล้ว สอนอะไรจึงไม่สงสัยนะ เพราะได้ผ่านมาหมดๆ จึงไม่สงสัย วันนี้พูดเพียงเท่านั้น ก็พอเข้าใจแล้วนะ วันนี้เทศน์ตั้งสติ ตั้งสติเป็นของสำคัญ

(ขออนุญาตถามว่า ทานกับศีลอันไหนมีอานิสงส์มากกว่ากันครับ) ตัวมันมีแต่ถามมันไม่มีทานมีศีล นั่นละตัวร้ายกาจที่สุด ตอบแล้วเข้าใจไหม ถามมาอะไรอานิสงส์อะไรมันก็อยู่กับตัว ไฟจี้เข้าไปมันก็ร้อนหมดทั้งตัวเข้าใจไหม อะไรมีอานิสงส์มาก

อานิสงส์น้อย จี้เข้าไปตรงไหนมันก็ร้อนตรงนั้น ระวังดับมันไปได้มันก็เย็นตรงนั้น เย็น
หมดทั้งตัวเย็นทั้งใจนั้นละ เท่านั้นละ เสร็จแล้วจะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz